

D. Tóth Kriszta - Gasztroördög

2013 július 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ugye szerintetek is gyanús, hogy mindkét anyósom (a volt és a mostani is) el?szeretettel ajándékoz(ott) nekem szakácskönyvet? Az els?t ráadásul azzal a nem gyenge címmel látták el, hogy „Szakácskönyv kétbalkezeseknek”. Hát, köszi.

Pedig már akkoriban is egész jól f?ztem. A saját anyámat legalábbis simán

lepipáltam volna a konyhában. Bár, ha jobban belegondolok, lehet, hogy nem ? a megfelel? összehasonlítási alap... Anyu specialitása a Knorr zacskóból el?rántott indonéz csirke volt – friss sósmogyoróval. Azt már ? maga szórta rá a végére, mert azt hitte, így majd azt hisszük, nem zacsiból jött a cucc. Nem hittük azt, viszont megettük, mert akkoriban még mindig megettük, amit kaptunk. Nem volt ugyanis más. A szüleink addigra elváltak, apu pedig elvitte magával a f?z?tudományát az új lakásába.

Merthogy az apám meg a másik véglet. Úgy f?z, mint egy isten. Én is t?le tanultam mindent, amit a konyhában tudok.

Akkor jöttem rá, hogy a f?zés valójában hasznos és örömteli dolog, amikor életem els? önálló albérletébe, egy valószín?leg a hormonjaim által vezérelt ötletnek köszönhet?en, meghívtam egy pasit. A tag nem sokkal azel?tt kezdett nekem udvarolni, és a nagyapám teljesen odavolt attól, hogy felel?s banki állása és nyugati márkás autója volt. Az más kérdés, hogy egyáltalán nem voltunk egymáshoz valók, az ?t nem zavarta annyira, mint engem, néhány hónappal kés?bb. De – ahogy mondani szokás – ne szaladjunk ennyire el?re.

Szóval ott álltam a pici lakás közepén, mintegy kett? és fél órával életem els? vacsorarandevúja el?tt, és reszkettem. Eszembe jutott ugyanis egy nem elhanyagolható tény. Hogy nem tudok f?zni. Úgyhogy fölhívtam azt az embert, akir?l tudtam, hogy 1. tud, 2. hajlandó velem a nap bármely szakában beszélni, és 3. mindig, minden körülmények között segít. Az apámat. Miután abbahagyta a röhögést, arra kért, hogy nyissam ki a h?t?t, és nézzem meg, hogy mi van benne. Egy fél zöldpaprikát, két joghurtot, egy sz?rös citromot, fél tubus Piros aranyat és egy

majdnem üres doboz margarint találtam. „Ajaj, ez tovább fog tartani, mint gondoltam” – mondta apu, és diktálni kezdte a bevásárlólistát. A piacról hazaérve visszahívtam, ? pedig nekiállt, hogy lépésr?l lépésre végigvezessen a paprikáscsirke-készítés labirintusán. Fél órával kés?bb ott rotyogott a hús a fazékban. Megterítettem, lezuhanyoztam, tésztát f?ztem (nem, a nokedliszaggatást nem vállaltam be – akkor még), szépen felöltöztem, megfésülködtem, és vártam. Nagy izgalommal és teljesítményemre rendkívül büszkén. Addigra már letettük a telefont apuval.

Végre megérkezett az emberem. Belépett a lakásba, a kezembe nyomott egy üveg fehérbort, levette a kabátját, (kérésemre) fönt hagyta a cip?jét és levetette magát a lakásban található két szék egyikére. „Na, mi lesz a vacsi?” – kérdezte, egy vacsorára érkez? férfit?l teljesen elvárható módon. „Paprikás csirke!” – vágtam rá szépen artikulálva, hangosan, büszkeségemet nem titkolva („Ezt add össze, apukám, még f?zni is tudok, na, mit szólsz?” – tettem hozzá, szerencsére csak gondolatban, bár szerintem rá volt írva a fejemre az egész).

Hátrad?lt. Nyelt egy nagyot. Kinyújtotta a kezét és összekulcsolta az ujjait. A szája megremegett kissé, szeme összesz?kült. Úgy nézett rám, mintha legalábbis épp meg akarná kérni a kezemet. De mivel még csak pár hete ismertem, azt reméltem, hogy nem err?l van szó. Ellenben, amir?l szó volt, arra nem voltam felkészülve...

„Hát... az a helyzet, hogy én gyerekkorom óta vegetáriánus vagyok.”

„Ó, hogy az a radai rosseb egye meg, hát ezt elbaltáztam...” – tört ki bel?lem Bels?-Somogy (sajnos nem csak gondolatban, hanem hangosan). Kábé öt másodpercig tartott a kínos csönd, aztán szerencsére kirobbant bel?lünk a nevetés.

Életem els? vacsorarandiján sajtos-tejfölös tésztát adtam a pasinak. Ennyi.

Na de azóta! Azóta eltelt 15 év. Azóta a konyhában én vagyok (majdnem) a legnagyobb ász. Bármit megf?zök, tényleg, és nem zacskóból. Azóta olyan tökélyre fejlesztettem például a paprikás csirkémet, hogy legutóbb apu azt találta mondani rá, hogy olyan finom, mint amit az anyukája (a mi mamink) f?zött annak idején. Hát van ennél nagyobb bók egy képzett szakácstól? Ugyehogynincs. Úgyhogy amikor nemrég megkaptam a második anyósomtól a karácsonyi szakácskönyvet, nem annyira tudtam mire vélni. Még hogy szakácskönyv... nekeeeem? Hát minek???

Na jó, ez persze csak vicceskedés, a sztori kedvéért. A kezdetekt?l imádom a szakácskönyveket, f?leg azokat, amelyeknek az írója nem csak recepteket, hanem történeteket is mesél. Mára szép kis gy?jteményem van bel?lük otthon. De azért annak örülök, hogy azon az egy, legeslegels?n kívül egyikre sincs ráírva az, hogy „kétbalkezeseknek”.

D. Tóth Kriszta - shopline

Ajánló